

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2TdoV/14/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 9015898311                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 06.10.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Pavol Farkaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:9015898311.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 6. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Štefana Harabína, JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci proti obvinenej U. J. pre pokračovací trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 o dovolaní obvinenej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. mája 2015 ,sp. zn. 5To 5/2015 takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej U. J. sa odmieta.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 11. apríla 2014, sp. zn. 3T 16/2003 bola obvinená U. J. uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 / ďalej len Tr. zák./ na tom skutkovom základe, že

v období od 22. decembra 1997 do 8. novembra 1999 v U., na X. U. č. X, v mieste podnikania firmy J. I. s obchodným menom J. I. - J. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s teraz už nebohým J. I., nar. XX. G. XXXX v H. P. J., vylákali formou uzavretia zmlúv o správe peňažných prostriedkov od:

- 1) Ing. N. N., CSc. dňa 22. 2.1999 sumu 100.000,-Sk (3.319,39 eur)
- 2) D. N. 2. 9.1998 190.000,-Sk (6.306,84 eur)
30. 4. 1999 80.000,- Sk (2.655,51 eur)
- 10.6.1999 190 000,- Sk (6.306,84 eur)
- 3) J. N. 8.11.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)
- 4) E. N. 1.4.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)
- 10.11.1998 135.000,-Sk (4.481,18 eur)
- 5) J. Y. 7. 5.1999 190.000,-Sk (6.306,84 eur)
- 6) D. Y. 26. 2.1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)

26. 2. 1998 234.000,-Sk (7.767,38 eur)  
 7) Ing. G. Y., CSc. 5. 2.1999 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
 16. 4. 1999 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
 8) M. Y. 31. 5.1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
 30. 6. 1999 250.000,-Sk (8.298,48 eur)  
 9) J. Y. 26. 3.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 10) D. Y. 25. 5.1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
 11) D. Y. 24. 2.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 12) N. Y. 30. 3.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 13) B. Y. 19.3.1998 400.000,-Sk (13.277,57 eur)  
 14) G. Y. 25. 3.1998 180.000,-Sk (5.974,91 eur)  
 15) D. Y., rod. C. 25. 3.1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
 16) B. Y. 13. 3.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 17) E. Y. 18. 5.1999 70 000,-Sk (2.323,57 eur)  
 18) G. Y. 5. 3. 1999 30.000,- Sk (995,82 eur)  
 19) X. W. 1.7.1998 250.000,-Sk (8.298,48 eur)  
 20) G. B. niekedy v januári 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 13. 1.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 21) L. B. 1. 7. 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 29. 1. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 22) B. I. 5.11.1998 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
 23) Ing. D. I. .12.1998 190.000,-Sk (6.306,84 eur)  
 11. 1. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 niekedy vo februári 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
 24) Ing. C. I. 4. 5. 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 4. 5. 1999 260.000,-Sk (8.630,42 eur)  
 25) Y. I. 31.5.1999 150.000,-Sk ..... (4.979,09 eur)  
 31. 5.1999 250.000,-Sk (8.298,48 eur)  
 7. 7. 1999 90.000,-Sk (2.987,45 eur)  
 niekedy v septembri 1999 67.000,-Sk (2.223,99 eur)  
 26) J. X. I. 22. 1. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 27) D. I. 27. 3.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 28) RSDr. G. I. 10. 12. 1998 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
 29) G. C. 28. 1.1999 1,000.000,-Sk (33.193,92 eur)  
 30) G. C. 6. 10. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 31) G. C. v období od marca do januára 1999  
 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 150.000,-Sk (4.979,09 eur)  
 200.000,- Sk (6.638,78 eur)  
 100.000,- Sk (3.319,39 eur)  
 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 32) J. C. 12. 3. 1998 60.000,-Sk (5.311.03 eur)  
 26. 8.1998 160.000,-Sk (5.311.03 eur)  
 33) I. C. 10. 9. 1998 60.000,-Sk (1.991,64 eur)  
 34) E. C. 4. 3. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 15. 3. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 7. 4. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 35) J. L. 22. 2. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 36) G. L. 5. 3. 1998 370.000,-Sk (12.281,75 eur)  
 37) I. L. niekedy v novembri 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 38) B. L. 5. 5. 1998 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
 . 5. 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
 39) T. L. 29. 5. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 3. 5. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)

40) Ing. JUDr. E. L. 12.2.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
25. 3.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
41) D. L. 28. 1. 1998 400.000,-Sk (13.277,57 eur)  
42) N. L. 3. 3. 1999 420.000,-Sk (13.941,45 eur)  
7. 6. 1999 45.000 DM  
čo v prepočte činí 1.049.940,-Sk (34.851,62 eur)  
43) G. L. 9. 4.1999 1.680 USD  
čo v prepočte činí 69.582,20,-Sk.....(2.309,71 eur)  
9. 4. 1999 6.874 GBP  
čo v prepočte činí 456.241,10 Sk (15.144,43 eur)  
44) N. L. niekedy v apríli 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
niekedy v októbri 1998 214.000,-Sk (7.103,50 eur)  
niekedy v januári 1998 227.500,-Sk (7.551,62 eur)  
45) V. L. niekedy v máji 1998 70.000,-Sk (2.323,57 eur)  
46) D. L. 2. 2. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
47) G. L. niekedy v apríli 1998 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
48) N. L. niekedy v marci 1998 400.000,-Sk (13.277,57 eur)  
49) Y. L. 31. 3. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
50) J. L. 7. 6. 1999 263.000,-Sk (8.730,- eur)  
51) J. W. 25. 3. 1998 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
25. 3. 1999 300.000,-Sk (9.958,18)  
52) J. G. 30. 3. 1998 100.000,-Sk (16.596,96 eur)  
53) G. G. 1. 3. 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur)  
1. 6. 1999 220.000,-Sk (7.302,66 eur)  
54) I. G. 1. 3. 1999 120.000,-Sk (3.983,27 eur)  
55) V. G. 15.10.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur) 23. 10. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
56) J. U. 24. 3. 1998 120.000,-Sk (3.983,27 eur)  
57) L. U. 8. 2. 1999 700.000,-Sk (23.235,74 eur)  
58) C. U. 26. 4. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
59) Ing. G. U. 9. 2. 1998 125.000,-Sk (4.149,24 eur)  
60) E. U. 2. 2. 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
2. 2. 1999 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
24. 2. 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
24. 6. 1999 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
61) MUDr. J. U. 18. 3.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
62) N. U. 12. 2.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
63) I. U. niekedy v marci 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
64) H. U. niekedy v marci 1998 350.000,-Sk (11.617 eur)  
17. 3. 1998 250.000,-Sk (8.298,48 eur)  
65) N. U. 3. 3. 1999 102.000,-Sk (3.385,78 eur)  
66) D. U. 27. 3. 1998 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
67) D. U. 27.11.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
29. 3. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
9. 4. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
68) L. U. 4. 1. 1999 68.000,-Sk (2.257,19 eur)  
69) N. U. 1. 4. 1998 120.000,-Sk (3.983,27 eur)  
70) Ing. arch. G. U. 3. 11.1998 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
17. 12. 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
71) G. U. 5. 2. 1999 150.000,-Sk (4.979 ,09 eur)  
72) J. U. . 2.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
. 6. 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
73) D. U. 9. 3.1999 160.000,-Sk (5.311,03 eur)  
74) G. O. 11. 2. 1999 1,500.000,-Sk (59.790,88 eur)  
75) T. O. 8.2.1999 80.000,-Sk (2.655,51 eur)

8. 2. 1999 458.000,-Sk (15.202,81 eur)  
76) G. O. niekedy v októbri 1998 50.000,-Sk (1.659,70 eur)  
niekedy v januári 1999 76.250,-Sk (2.531,04 eur)  
niekedy v júli 1999 30.500,-Sk (1.012,41 eur)  
14. 9.1999 51.000,-Sk (1.692,89 eur)  
77) O. D. 26. 5. 1999 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
78) O. D. 19. 4. 1999 150.000,-Sk 4.979,09 eur)  
79) Z. D. 9.11.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
28. 12. 1998 250.000,-Sk (8.298,48 eur)  
80) Ing. D. D. 17. 12. 1998 135.000,-Sk (4.481,18 eur)  
81) Ing. arch. E. D. 17. 12. 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
82) Ing. G. D. 22. 12. 1997 20.000,-Sk (663,88 eur)  
23. 3.1998 80.000,-Sk (2.655,51 eur)  
83) E. D. niekedy v novembri 1998 80.000,-Sk (2.655,51 eur)  
23. 9. 1999 120.000,-Sk (3.983,27 eur)  
84) MUDr. E. D. 23. 2. 1999 74.000,-Sk (2.456,35 eur)  
85) Ing. G. D. 3. 4. 1998 130.000,-Sk (4.315,21 eur)  
86) X. D. 25. 3. 1998 350.000,-Sk (11.617,87 eur)  
87) G. D. 4. 12. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
88) C. P. 22. 1. 1999 40.000,-Sk (1.327,76 eur)  
89) D. P. 29. 4. 1999 120.000,-Sk (3.983,27 eur)  
90) Ing. U. P., CSc.  
niekedy v marci 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
91) G. P. 8. 2. 1999 500.000,-Sk (16.596,96 eur)  
92) Y. P. 27. 2. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
93) G. P. 13. 3.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
94) M. A. 9. 2. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
95) G. E. 24. 9. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
5.11.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
. 5.1999 50.000,-Sk (1.659,70 eur)  
3. 6.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
96) Ing. G. E. 11. 2.1999 30.000,-Sk (995,82 eur)  
97) D. E. 26. 10. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
10. 11.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
98) X. Z. 19. 2. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
99) Ing. I. Z., CSc. 15. 7.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
100) J. Z. 15. 3.1999 120.000,-Sk (3.983,27 eur)  
13. 4. 1999 40.000,-Sk (1.327,76eur)  
101) Ing. G. Z. 16. 10. 1998 40.000,-Sk (1.327,76eur)  
102) RNDr. D. Z. 18. 5. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
3. 9. 1998 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
103) G. H. 5. 5. 1999 60.000,-Sk (1.991,64 eur)  
4. 6.1999 20.000,-Sk (663,88 eur)  
104) X. H. 3. 6.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
105) J. H. 1. 8.1998 65.000,-Sk (2.157,60 eur)  
23. 12. 1998 35.000,-Sk (1.161,79 eur)  
106) X. H. 1. 4. 1999 80.000,-Sk (2.655,51 eur)  
107) B. H. 16. 3. 1999 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
108) Ing. G. H. niekedy v I. štvrtroku 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
27. 3. 1998 300.000,-Sk (9.958,18 eur )  
109) J. H. 16.11.1998 50.000,-Sk (1.659,70 eur)  
110) J. H. 21. 9. 1998 106.000,-Sk (3.518,56 eur)  
111) J. H. 4. 2. 1999 150.000,-Sk (4.979,09 eur)  
2. 7. 1999 50.000,-Sk (1.659,70 eur)

112) Ing. G. J. 30. 3. 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 4. 1. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 113) B. J. 4. 3. 1998 271.000,-Sk (8.995,55 eur)  
 26. 3. 1999 510.000,-Sk (16.928,90 eur)  
 114) E. X. 10. 3. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 115) N. X. 31. 3.1998 140.000,-Sk (4.647,15 eur)  
 116) G. X. 2. 3. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 117) N. X. 20. 1.1999 50.000,-Sk (1.659,70 eur)  
 118) E. X. 9. 4. 1999 280.000,-Sk (9.294,30 eur)  
 119) U. R. 11. 5.1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 2. 8. 1999 50.000,-Sk (1.659,70 eur)  
 120) G. X. 19. 4. 1999 30.000,-Sk (995,82 eur)  
 6. 8. 1999 50.000,-Sk (1.659,70 eur)  
 121) T. S. 5. 3. 1998 170.000,-Sk (5.642,97 eur)  
 30. 7. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 122) B. S. 9.4.1999 150.000,-Sk (4.979,09 eur)  
 123) D. J. 30. 3. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 124) X. J. 16. 10. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 125) J. J. 23. 3. 1998 150.000,-Sk (4.979,09 eur)  
 9. 3. 1999 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 126) N. J. niekedy v októbri 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 niekedy v apríli 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 127) D. J. 18. 10. 1999 150.000,-Sk (4.979,09 eur)  
 128) N. J. 16. 7.1998 150.000,-Sk (4.979,09 eur)  
 19. 10. 1998 80.000,-Sk (2.655,51 eur)  
 129) O. J. 16. 1. 1998 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 130) Ing. E. J. 27. 10. 1998 30.000,-Sk (995,82 eur)  
 131) C. J. 6. 3. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 132) MUDr. O. J. 8. 12.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 5. 1. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 133) Z. J., nar. X. X. XXXX 25. 3. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 15. 7. 1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 . 11.1998 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 134) Z. J., nar. X. X. XXXX 3.6.1999 200.000,-Sk (6.638,78 eur)  
 135) Ing. G. V. 24. 4.1998 250.000,-Sk (8.298,48 eur)  
 136) D. V. 20. 1.1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 23. 3. 1999 100.000,-Sk (3.319,39 eur)  
 137) Ing. E. V. 24. 4. 1998 250.000,-Sk (8.298,48eur) 138) Ing. G. V. 31. 3.1998 135.000,-Sk  
 (4.481,18 eur)  
 139) Ing. T. V. 31. 3. 1998 130.000,-Sk (4.315,21 eur)  
 140) G. V.,nar. XX.X.XXXX 26. 3. 1998 205.000,-Sk (6.804,75 eur)  
 6. 5. 1998 55.000,-Sk (1.825,67 eur)  
 141) J. V. 20. 1.1998 100.000,-Sk, (3.319,39 eur)

a to pod zámienkou ich použitia na podnikateľskú činnosť firmy J. I. a ročného zhodnotenia v rozpätí od 27% do 42%, takto získané finančné prostriedky použili na vyplácanie záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o správe peňažných prostriedkov a na ďalší nezistený účel, čím poškodeným spôsobili škodu vo výške 37.938.013,30 Sk (1.259.311,34 Eur).

Za to jej krajský súd podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. v spojení s článkom 6 ods. 1, veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v znení protokolu č. 11 uložil trest odňatia slobody na osemnásť mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov (podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák.).

Súčasne súd rozhodol podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. por.) o odkázaní poškodených s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

Na základe odvolania krajského prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 7. mája 2015, sp. zn. 5To 5/2015 v bode I/ podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 11. apríla 2014 sp. zn. 3T 16/2003 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a postupom podľa § 259 ods. 3 Tr. por. obvinenej U. J. uložil podľa § 250 ods. 5 s použitím § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere tridsať mesiacov a podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. nápravnovýchovej skupiny.

Súčasne v bode II/ rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 256 Tr. por. odvolania obžalovanej U. J. a poškodených D. Y., B. I. a O. D. zamietol.

Treba uviesť, že týmto rozhodnutiam predchádzal rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 8. júna 2012, sp. zn. 3T 16/2003, ktorým bola obvinená U. J. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby oslobodená, pričom následne, na základe odvolania krajského prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením z 20. júna 2013, sp. zn. 5To 2/2013 tento rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obvinená U. J. podala proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prostredníctvom obhajcu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. s odôvodnením, že napadnutému rozhodnutiu predchádzalo konanie, v ktorom bolo zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu, ako aj že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení svojho dovolania uviedla, že s odsudzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nesúhlasí, pričom poukázala na dôvody zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2013, sp. zn. 5To 2/2013, najmä na spôsob vyhodnotenia vykonaného dokazovania, osobitne listu na rozlúčku nebohého J. I., ktorý sa mal podľa konštatovania Najvyššieho súdu objaviť ešte v roku 2007, ale krajskému súdu bol predložený až v roku 2009. Následne na hlavnom pojednávaní Krajského súdu svedkyňa JUDr. L. U. ako bývalá obhajkyňa obvinenej potvrdila, že list na rozlúčku jej obvinená priniesla krátko na to ako ju začala obhajovať a jeho kópiu založila do svojho spisu s úmyslom použiť list ako dôkaz v priebehu súdneho konania. Na základe uvedeného obvinená argumentovala, že Najvyšší súd sa dopustil vo vyššie citovanom zrušujúcom uznesení omylu keď konštatoval, že obvinená predložila list na rozlúčku J. I. až po niekoľkých rokoch.

Obvinená argumentovala, že uvedenými okolnosťami sa Krajský súd v Košiciach a ani Najvyšší súd Slovenskej republiky v odsudzujúcich rozhodnutiach nezaoberali napriek tomu, že táto skutočnosť svedčí v jej prospech.

Krajský súd ako súd prvého stupňa zásadným spôsobom porušil právo na jej obhajobu a to v kontexte s čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, keď znalecký posudok PhDr. D. C. ako dôkaz vykonal jeho prečítaním a za situácie, že o správnosti tohto dôkazu mal súd pochybnosti, nepožiadala znalkyňu podľa § 109 Tr. por. o vysvetlenie a ak by ani toto vysvetlenie nevedlo k výsledku, mal byť do konania pribratý iný znalec.

V danej súvislosti obvinená ďalej dôvodila, že pokiaľ takto prvostupňový a odvolací súd nekonali, zásadným spôsobom porušili jej právo na obhajobu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože vykonanie takéhoto dôkazu má zásadný význam pre rozhodnutie o jej vine alebo nevine. Zásadný význam, podľa dovolacej argumentácie obvinenej spočíva v tom, že jej vina bola založená na nepriamych dôkazoch - výpovediach svedkov, listinných dôkazov a listu na rozlúčku, ktorý podľa konštatovania súdov mala sama napísať. Má ale za to, že len nepriame dôkazy nie sú na odsúdenie dostatočné.

V súvislosti s vyššie uvedenými dôvodmi obvinená vyjadrila názor, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, tak ako to má na mysli ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., keďže skutok bol napadnutým rozhodnutím kvalifikovaný ako trestný čin, a to aj napriek tomu, že o žiadny trestný čin nešlo. Podľa jej názoru súd prvého stupňa akceptujúc právny názor najvyššieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí a po doplnení dokazovania v súlade s ním, mal krajský súd dospieť k záveru o jej nevine a spod obžaloby ju podľa § 226 Tr. por. oslobodiť.

Z uvedených dôvodov obvinená navrhla, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom bol v príslušných ustanoveniach porušený Trestný zákon a súčasne aby zrušil odsudzujúce rozsudky Krajského súdu v Košiciach z 11. apríla 2014, sp. zn. 3T 16/2003 i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. mája 2015, sp. zn. 5To 5/2015 a vec vrátil krajskému súdu aby ju znovu prerokoval a rozhodol.

Súčasne poukazujúc na ustanovenie § 380 ods. 2 Tr. por. obvinená navrhla, aby po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nebola vzatá do väzby, keďže žiadny väzobný dôvod daný nie je.

Obvinená svoje dovolanie následne doplnila jednak podaním zo dňa 26. januára 2016 doručeným najvyššiemu súdu 28. januára 2016 a jednak podaním zo 7. marca 2016 doručeným súdu 8. marca 2016.

V podaní z 26. januára 2016 doplnila dovolanie o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Konkrétne argumentovala, že vo veci podaného znaleckého posudku Ing. D. Y. z odboru účtovná evidencia predstavujúceho podstatný dôkaz na základe ktorého bola uznaná vinnou, vyplývajú zásadné pochybnosti, na ktoré poukázala v pôvodnom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací nesúhlasil s postupom súdu prvého stupňa keď tento vrátil predmetnú vec prokurátorovi na došetrenie s požiadavkou na vykonanie auditu vo firme J. I., s tým, že v prípade pochybností bude možné rozpory záverov znalca odstrániť jeho výsluchom na hlavnom pojednávaní, resp. vypracovaním doplnenia znaleckého posudku. Takýto postup však nebolo možné v priebehu súdneho konania zabezpečiť, nakoľko pre ochorenie a následnú smrť znalca bol znalecký posudok so súhlasom obvinenej a prokurátora podľa § 211 ods. 4 Tr. por. iba prečítaný.

Podľa názoru dovolateľky takýto procesný postup pri vykonaní dôkazu, vzhľadom na pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku bol postupom nezákonným, odôvodňujúcim dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Navrhla aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 371 ods.1 písm. c/, g/,i/ Tr. por., zrušil napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3T/16/2003 z 11. apríla 2014 a vec vrátil tomuto súdu aby ju znovu prejednal a rozhodol. V prípade ak súd dospeje k takémuto záveru poukazujúc na § 380 ods. 2 Tr. por. obvinená navrhla, aby nebola vzatá do väzby, keďže takýto zákonný dôvod daný nie je.

Ďalším písomným podaním zo 7. marca 2016 obvinená doplnila dovolanie o ďalší dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., teda, že jej bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Na odôvodnenie tejto časti dovolania uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania prokurátora jej uložil v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa sprísnený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do prvej nápravnovýchovnej skupiny. V odvolacom konaní namietala neprimeranú dĺžku trestného konania a domáhala sa zastavenia trestného stíhania Podľa jej názoru nepodmienečný trest odňatia slobody s poukazom na ňou nezavinenú dĺžku trestného konania takmer 15 rokov je neprimerane prísny trestom. Dôvodila, že výrok o treste je v rozpore s jej základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v rozpore s jej právom na spravodlivé súdne konanie, pretože najvyšší súd neaplikoval čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Došlo aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky podľa ktorého

má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala verejne a bez zbytočných prietahov.

I keď doslovné znenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. pre uplatnenie námietok v dovolacom konaní „na prvý pohľad nesvedčí“, má za to, že „podľa logického výkladu možno v jeho rámci namietat' uloženie takého druhu alebo výšky trestu, ktoré je v rozpore s jeho primeranosťou podľa ústavných noriem“. Preto sa obvinená dožaduje posúdenia svojich námietok proti neprimeranej výške uloženého trestu.

V ďalšej rovine svojej argumentácie obvinená uviedla, že pre vykonanie testu proporcionality pri ukladaní trestu je potrebné skúmať faktory, ktoré sú významné pre posúdenie dĺžky konania z hľadiska prietahov spôsobených orgánmi štátu, ako aj faktory dôležité pre posúdenie účelu trestu, tak ako ich vymedzuje trestný zákon. V danej súvislosti dôvodila, že sama sa nepodieľala na prietahoch v súdnom konaní a poukázala na to, že Európsky súd uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu v trvaní šiestich rokov.

S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj dovolacie dôvody uplatnené v dovolaní zo 4. júna 2015 a v doplnení dovolania z 26. januára 2016 obvinená navrhla, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, i/,g / a h/ Tr. por., zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. mája 2015, sp. zn. 5To/5/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 11. apríla 2014, sp. zn. 3T/16/2003 a vec vrátil tomuto súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. predseda senátu súdu prvého stupňa doručil rovnopis dovolania, ako aj ich doplnenia ostatným procesným stranám na vyjadrenie.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvinenej U. J. uviedol, že podľa jeho názoru nie sú dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. splnené, keďže v predmetnej trestnej veci bolo celé trestné konanie vykonané v súlade so zákonom a rozhodnutia krajského i najvyššieho súdu považuje preto za správne a vydané na podklade dostatočne zisteného a preukázaného skutkového stavu. K dovolacej argumentácii obvinenej prokurátor uviedol, že jej tvrdenie, že súdy nedostatočne prihliadali na výpoveď svedkyne JUDr. L. U. je tvrdením subjektívnym v rozpore so skutočnosťou. Výpoveď svedkyne sa týkala dokazovania vo vzťahu k listu, ktorý mal zanechať pred smrťou J. I., pričom súdy hodnotili okrem výpovede svedkyne aj všetky ďalšie okolnosti súvisiace s objavením tohto listu a zaujali k nemu správny a logický záver.

Podľa názoru prokurátora nemôže byť dôvodom dovolania ani tvrdenie obvinenej ohľadom spôsobu vykonania znaleckého posudku PhDr. D. C., pretože dôkaz bol na hlavnom pojednávaní vykonaný zákonným spôsobom. Krajský súd zaujal stanovisko k požiadavke osobného výsluchu znalkyne na hlavnom pojednávaní, keď tento považoval za nadbytočný.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. prokurátor uviedol, že argumentáciu obvinenej považuje aj v tejto časti za nesprávnu, pretože je založená len na odlišnom hodnotení výsledkov dokazovania, než ako ich hodnotili súdy oboch stupňov.

Z uvedených dôvodov prokurátor krajskej prokuratúry navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvinenej U. J. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poškodený B. Y. vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvinenej uviedol, že odsudzujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. mája 2015 považuje za správny. Podľa jeho názoru súdy postupovali v súlade so zákonom a ďalšie dokazovanie považuje len za „umelé naťahovanie konania“. Za podstatné považuje skutočnosť, že poškodení doposiaľ neboli odškodnení. Napriek tomu, že obvinená vlastní „veľký majetok“ nikdy sa nepokúsila ani čiastočne nahradiť spôsobenú škodu.

K dovolaniu obvinenej U. J. spoločným písomným podaním z 2. septembra 2015 sa vyjadrili aj



poškodení B. I., O. D. a D. Y., ktorí vo spoločnom vyjadrení poukázali na niektoré skutkové okolnosti, ktoré boli predmetom dokazovania. Skutočnosti uvádzané v dovolaní považujú len za „hypotetické tvrdenia bez toho, aby bola vzatá do úvahy jej minulosť“, ktorá je zrejma z výsledkov predchádzajúceho vyšetrovania. S jeho obsahom ako poškodení nesúhlasia, pretože odsudzujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považujú za spravodlivý.

K doplneniam dovolania obvinenej z 26. januára 2016 a zo 7. marca 2016 sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Košice svojim písomným podaním z 25. mája 2016. Uviedol, že námietka voči procesnému postupu pri prečítaní znaleckého posudku Ing. D. Y. je, podľa jeho názoru nedôvodná, keďže Krajský súd Košice zvolením postupu podľa § 211 ods. 4 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov na hlavnom pojednávaní preukázal, že už nemá pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku a výpovedi znalca, a preto ich za splnenia ďalších zákonných podmienok ako dôkaz prečítal. Navyše táto okolnosť bola obvinenej známa už v pôvodnom konaní, teda od hlavného pojednávania 8. apríla 2008 a napriek tomu ju nenamietala, a to ani v rámci odvolacieho konania.

Ani námietka obvinenej voči uloženému trestu, prezentovaná v doplnení dovolania zo 7. marca 2016, o ktorú oprela dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nie je podľa názoru prokurátora dôvodná, pretože jej nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo taký druh trestu, ktorý v jej prípade zákon nepripúšťa.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu, ktorým bol obvinenej U. J. uložený trest po tom čo bola rozsudkom Krajského súdu v Košiciach uznaná vinnou. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podala obvinená prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Krajskom súde v Košiciach, t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré mu predchádzalo. Obvinená poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. a podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda na to, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Najvyšší súd sa musel zaoberať s dovolacou námietkou obvinenej U. J., v rámci ktorej spochybňovala vyhodnotenie niektorých dôkazov konajúcimi súdmi z hľadiska porušenia jej obhajobných práv a namietala tiež nezákonnosť vykonania znaleckého dokazovania. Napadnutému odsudzujúcemu rozsudku vytýkala uloženie neprimerane vysokého trestu a nesprávne právne posúdenie skutku resp. nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia a v konečnom dôsledku namietala svoje zavinenie a domáhala sa preto zrušenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach ako aj rozsudku odvolacieho Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými bola právoplatne uznaná vinnou a bol jej uložený trest.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) vec preskúmal v zmysle § 378 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodov uvedených v § 382 písm. a/, b/, alebo d/ až f/ Tr. por. Zároveň však už pri predbežnom prieskume zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené uplatňované dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., je že v konaní, ktoré odsudzujúcemu rozhodnutiu predchádzalo bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd preskúmal či v predmetnom prípade boli zásadným spôsobom porušené obhajobné práva obvinenej.

Obvinená namietala predovšetkým spôsob odôvodnenia rozhodnutí, ktoré považuje za nedostatočné, pretože sa súdy v dostatočnej miere nezaoberali výpoveďou svedkyne JUDr. L. U., ktorá „potvrdila tú skutočnosť, že niekoľko dní po tom, keď bola obhajkyňou obvinenej, táto jej doniesla list na rozlúčku, ktorý napísal nebohý J. I., pričom jednu kópiu založila do svojho spisu a súdu ho nepredkladala, pretože ho mala pre potreby prípadnej obhajoby odsúdenej vo svojom spise“. Najvyšší súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí z 20. júna 2013, sp. zn. 5To 2/2013 sa teda, podľa jej názoru mýlil v konštatovaní, že obvinená predložila list až po niekoľkých rokoch. Dôvodila tiež, že súd porušil jej obhajobné práva zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky pri vykonávaní dôkazu - znaleckého posudku PhDr. D. C., (ktorý podľa jej tvrdenia vyvracia, že „list na rozlúčku“ napísala ona sama), keď bol tento dôkaz na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa vykonaný prečítaním a nie tak ako to navrhovala, predvolaním a priamym vypočutím jeho spracovateľky.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Obvinená vo svojom dovolaní uplatnila dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda v podstate s odôvodnením, že znalkyňa Doc. PhDr. D. C. PhD., ktorá vypracovala znalecký posudok z odboru psychológia na základe požiadavky obvinenej nebola na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa osobne vypočutá, ale znalecký posudok bol prečítaný ako listinný dôkaz. Obvinená argumentovala, že v tejto súvislosti boli porušené jej obhajobné práva zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky teda najmä, že boli porušené jej základné práva. Argumentovala ďalej, že pokiaľ súd akceptoval znalecký posudok ako listinný dôkaz, prečítaním ho vykonal a dospel k pochybnostiam o jeho správnosti mal postupovať podľa § 109 Tr. por. a požiadať znalkyňu o vysvetlenie, prípadne ak by takýto postup nevedol k výsledku ma byť do konania pribratý iný znalec.

Najvyšší súd Slovenskej republiky hodnotil vecné dovolacie námietky bez ohľadu na ich označenie dovolateľkou podľa jednotlivých písmen ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. (k tomu pozri rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 120 čiastky 6/2012). V danej súvislosti treba zdôrazniť, že vyššie uvedenej dovolacej argumentácii obvinenej viac zodpovedá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu totiž vyplýva, že dôkaz bol prečítaný za prítomnosti obvinenej a jej obhajcu na hlavnom pojednávaní konanom 11. apríla 2014. Nezodpovedá teda skutočnosti, že obvinená nemala možnosť vo vzťahu k tomuto dôkazu uplatniť svoje obhajobné práva. Obvinená namietajúc spôsob vykonania tohto dôkazu (prečítaním) namieta v skutočnosti nezákonné vykonanie dôkazu a táto právna argumentácia by potom mohla zodpovedať dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Krajský súd v Košiciach ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa s otázkou pôvodu, vierohodnosti a v konečnom dôsledku s otázkou spôsobu hodnotenia „listu na rozlúčku“ nebohého J. I. dostatočne zaoberali a dospeli k zhodnému názoru o jeho skutkových a vecných aspektoch. Najvyšší súd na stranách 20 až 21 napadnutého rozsudku vykonal podrobnú analýzu dôkaznej situácie vo vzťahu k tomuto dôkazu a uviedol právne stanovisko v podstate so záverom, že čítanie znaleckého posudku bolo z hľadiska celého komplexu vykonaného dokazovania lege artis, pretože súd prvého stupňa pri hodnotení pôvodu dôkazu „mohol posúdiť všetky tzv. nuansy tohto dôkazu

jednotlivo a v celom ich kontexte".

Najvyšší súd k tomuto dôkazu uviedol:

„V kontexte vykonaných dôkazov potom aj list na rozlúčku nebohého J. I. písaný obžalovanej U. J. vyznieva len ako jej ďalší pokus preniesť celú trestnú zodpovednosť na nebohého J. I.. Svedkyňa V. I., matka nebohého J. I. vypovedala, že jej syn pred samovraždou žiaden dôkaz nezanechal, len na fotkách od polície videla, že na tričku, ktoré mal na sebe bolo fixkou napísané niečo v tom smere, aby sme mu ako rodičia odpustili, že nás mal rád a aby sme boli šťastní. Ďalej uviedla, že neskôr doma našla obal s písomnosťami od nebohého syna, ktorý bez toho, aby ho skontrolovala odovzdala obžalovanej U. J.. Podľa vyjadrenia obžalovanej sa práve v ňom nachádzal predmetný list na rozlúčku.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti prípadu krajský súd dospel k správne mu záveru, že v danom prípade išlo o ex post vyhotovený listinný dôkaz, keďže všetky ďalšie indicie nasvedčujú tomu, že v predmetnom obale sa nachádzala len prázdna strana formátu A4 s blanco podpisom nebohého J. I., ktorá bola následne využitá ako rozlúčkový list dopísaním textu na počítači. Pre tento záver svedčia aj fotografie z miesta nálezu nebohého J. I., ktoré obžalovaná U. J. prostredníctvom svojho obhajcu predložila krajskému súdu v rámci nimi zadováženého znaleckého posudku.

Na týchto fotografiách (č.l. 780/ sú zábery rúk a trička nebohého J. I. , na ktorých sú napísané odkazy pre obžalovanú U. J., okrem iného - „U. a vedľa toho nakreslené srdiečko" a „U., prepáč moja láska - Tvoj chrobák J.". Uvedené odkazy, pokiaľ ide o oslovenie obžalovanej U. J. a rovnako tak označenia ich zhotoviteľa sú v zrejmom rozpore s tými výrazovými prostriedkami, ktoré boli použité v tzv. rozlúčkovom liste, navyše keď z výpovede svedkyne D. B. vyplýva, že nebohý J. I. neovládal prácu s počítačom, list nebol odoslaný adresátovi, a to obžalovanej U. J., hoci išlo o list nebohého J. I. na rozlúčku pred spáchaním samovraždy, pričom tento sa mal náhodne objaviť ešte v roku 2007, ale krajskému súdu bol predložený až v roku 2009.

Preto správne postupoval krajský súd, keď nevykonával výsluch znalkyne Doc. PhDr. D. C., PhD., ale (okrem iných) tieto ako listinné dôkazy oboznámil ich prečítaním. Navyše treba dodať, že vyhodnotenie vierohodnosti tohto dôkazu (tzv. rozlúčkového listu) spadalo do kompetencie súdu, ktorý tak mohol posúdiť všetky tzv. nuansy tohto dôkazu jednotlivo a v celom ich kontexte a nie „veštiť z kávy", ako to obrazne povedané spravila predmetná znalkyňa".

Z uvedenej citácie odôvodnenia napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že najvyšší súd ako súd odvolací sa konzekventne zaoberal hodnotením predmetného dôkazu „listu na rozlúčku" nebohého J. I. v kontexte s obsahom ostatných vo veci vykonaných dôkazov a všetkých okolností prípadu a tiež aj odôvodnením procesného postupu vykonania znaleckého posudku Doc. PhDr. D. C., PhD., na hlavnom pojednávaní krajského súdu.

Aj podľa názoru dovolacieho súdu postup pri vykonaní dôkazu- znaleckého posudku týkajúceho sa „listu na rozlúčku" nebohého J. I. jeho oboznámením, keď bol prečítaný, bol v danom prípade správny a v súlade so zákonom.

Nezodpovedá skutočnosti tvrdenie obvinenej, že „dôkaz je nesprávny, resp. že súd má pochybnosti o jeho správnosti" a preto mal postupovať podľa § 109 Tr. por. a požiadať znalca o vysvetlenie, keďže z obsahu napadnutého rozsudku je naopak zrejmé, že súd žiadne pochybnosti nemal a ním vykonané vyhodnotenie dôkazu v kontexte so všetkými ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi je celkom jednoznačné. Vyhodnotenie dôkazu však nebolo vykonané v prospech obvinenej, ale naopak v jej neprospech.

Aj podľa názoru dovolacieho súdu, súd prvého stupňa teda nepochybil, keď znalecký posudok Doc. PhDr. D. C., PhD., na hlavnom pojednávaní vykonával prečítaním . Rozhodnutie, akým spôsobom predmetný dôkaz súd vykoná, aj z pohľadu jeho obsahu a významu z hľadiska dokazovania a v kontexte

s obsahom iných vo veci vykonaných dôkazov v celom svojom súhrne, bolo plne v jeho právomoci a pokiaľ volil postup v zmysle § 213 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2016 tak takýto postup bol plne lege artis a nie je možné v tomto smere mu nič vytknúť.

Obdobný záver, i keď na základe odlišných východiskových okolností platí aj pokiaľ sa týka dovolacej námietky vo vzťahu k procesnému postupu krajského súdu pri vykonaní znaleckého posudku z odboru účtovná evidencia Ing. D. Y.. Tento znalecký posudok bol na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa podľa § 211 ods. 4 Tr. por. prečítaný, a to z dôvodu, že súdny znalec nemohol byť osobne vypočutý pre jeho dlhšie trvajúce zdravotné problémy a v konečnom dôsledku z dôvodu jeho úmrtia. Pre takýto postup súdu bola splnená zákonná procesná podmienka udelenia súhlasu procesných strán. Námietka obvinenej založená na tvrdení, že v prípade ak mal súd pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku, nebola splnená podmienka na jeho prečítanie a v takom prípade mal súd pribrať do konania iného znalca je z hľadiska ďalších okolností neakceptovateľná. Aj prvostupňový súd totiž konštatoval (na strane 31 odôvodnenia rozsudku), že znalecký posudok nemal „požadovanú výpovednú hodnotu“ z dôvodu absencie kompletnej účtovnej agendy firmy J. I.. Z tohto pohľadu krajský súd a v rámci odvolacieho konania aj Najvyšší súd Slovenskej republiky tento dôkaz vyhodnotili a v odôvodneniach rozsudkov vysvetlili, ktoré jeho závery mohli hodnotiť ako relevantné.

Znalecké dokazovanie nebolo možné vykonať na základe úplnej - kompletnej účtovnej dokumentácie spoločnosti J. W., keďže kompletná dokumentácia už neexistovala a je nepochybné, že znalecký posudok resp. ekonomický audit spoločnosti by nebolo možné vykonať znovu pribratím iného znalca, tak ako sa toho dožadovala obvinená.

Z tohto pohľadu nie je možné konštatovať, že rozhodnutie o vine obvinenej je založené na nezákonne vykonaných dôkazoch. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. totiž nie je možné založiť na subjektívne vnímanom vyhodnotení dôkazov obvinenou, ktorá vo svojom dovolaní prezentovala práve takýto prístup. V danej súvislosti treba pripomenúť, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nie je oprávnený dôkazy vykonané v priebehu prvostupňového resp. odvolacieho konania podrobovať ďalšej revízii.

Z obsahu ďalších námietok uplatnených v dovolaní vyplýva, že obvinená namietala zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jej neprospech.

Najvyšší súd opakovane pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Tr. por. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmvaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V daných súvislostiach treba pripomenúť, že proces dokazovania / a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania/ je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritorneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom

určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Je teda výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvinenou a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jej predstavám, nie je možné subsumovať pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, resp. g/ Tr. por., ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvinenej, aby boli vykonané dôkazy / zistený skutkový stav/ v jej prospech.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvinenej U. J. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinená spáchala skutok tak, ako je uvedené v rozsudku krajského súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, zo spáchania ktorého bola obvinená uznaná vinnou.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolaním je možné napadnúť výrok o treste právoplatného rozhodnutia len vtedy ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Obvinenej U. J. bol uložený trest podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 vo výmere 30 mesiacov. Takýto trest jej bol uložený teda v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby od 5 do 12 rokov, za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. pod jej dolnou hranicou /s obmedzením uvedeným v § 40 ods. 5 Tr. zák./ s poukazom na potrebu kompenzácie neprimeranej dĺžky trestného konania.

Obvinená v tejto súvislosti argumentuje práve tvrdením, že uložený trest neobstojí v tzv. teste proporcionality aplikovanej sankcie. Otázka proporcionality je i výslovne otázkou primeranosti, ktorú zákonodarca umožňuje riešiť v konaní odvolacom - § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. / teda v konaní o riadnom opravnom prostriedku/, nie však už v konaní dovolacom, ako mimoriadnom opravnom konaní, prebiehajúcim až po právoplatnosti dotknutého rozhodnutia. Taký záver jednoznačne vyplýva z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. a contrario, keďže dôvodom dovolania je len uloženie zákonne neprípustného druhu trestu alebo trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Dĺžka konania a jej možný vplyv na výšku trestu nevyvoláva z uvedeného pravidla výnimku, pričom ide o koncepčnú dovoláciu zásadu (ktorá zapadá do širšej koncepcie vzťahu riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov). Nemožno ju interpretovať jej popretím, ako sa o to pokúša dovolateľka.

Nad rámec uvedeného, neprimeraná dĺžka konania môže byť dôvodom na použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, ktorý v tejto veci použitý bol / trest uložený vo výške 30 mesiacov pri

spodnej hranici trestnej sadzby päť rokov, pričom najvyšší súd dôvody ani oprávnenosť ich použitia nehodnotí/, dovolateľ sa však domáha znásobenia takého benefitu aj podmieneným odkladom výkonu trestu.

Použitie zmierňovacieho ustanovenia má teda svoj význam i pri prípadných úvahách o kompenzácii dovolateľkou tvrdeného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (§ 2 ods. 7 Tr. por.), čím sa však najvyšší súd vzhľadom na rozsah dovolacieho prieskumu nezaoberá.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvinenej U. J. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jej dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.